

DE MILLEGEMVRIEND

8e jaargang, nr.1
februari 1995

MEDEDELINGSBLAD VAN DE
V.Z.W. MILLEGEMVRIENDEN

Verantw. uitgever: F.Schelfhout,

Herentalsebaan 85, 2520 RANST, tel. 03/353.17.70.

Bankrekening MILLEGEMVRIENDEN-Ranst: 733-1311310-94

(foto F. Van der Heyden)

*Het was even doorslikken ...
daar moet op gedronken worden*

Op de twee eerste rijen aan de rechterkant . . .

. . . waren nog enkele stoelen leeg tijdens de afscheidsmis van **zuster Solie** op 8 januari 1995. Misschien dachten de mensen dat deze plaatsen voorbehouden waren voor een afvaardiging van het Ministerie van Binnen- of Buitenlandse Zaken of zo, maar deze zijn in elk geval niet komen opdagen. Voor de rest zat de kerk stampvol zoals dat heet, en dat kon men best horen aan de record-samenzang van de vele vrienden die speciaal voor *onze zuster* waren samengekomen. De dankviering werd voorgedaan door rector Belmans en pastoor Van Peer, want zuster Solie had niet alleen een vriendenkring opgebouwd in Millegem, maar was evenzeer actief geweest in de ganse parochie.

Het was muisstil in de kerk tijdens de homilie van rector Belmans, een homilie die doortrokken van *grote dank, veel spijt en een dosis weemoed*, een beeld schetste van de vele jaren die de zuster aan Ranst en Millegem had besteed. Een ontroerend moment toen de zuster een herinneringskaars aan de paaskaars ontstak om ook nog in Geel aan Millegem te blijven denken, alsof zij ons zo gauw zou kunnen vergeten, maar toch. En dan verraste de zuster ons op "een preek" aan het einde van de mis. Een verborgen gave die we nooit hadden vermoed, mens toch, waarom hebt ge dat vroeger niet méér gedaan ?

Toch was het een feest en daar hoorde een heuse receptie bij (fijn verzorgd door een team K.V.L.V.-dames). Naast de gebruikelijke drankjes en hapjes waren natuurlijk vele handdrukken, kussen en bloemen van de partij en iedereen wou nog een woordeke placeren met de zuster. Van op een podium nam pastoor Van Peer namens de parochie het woord en dat deed ook Carl De Boo namens de Millegemvrienden. Zoals ook rector Belmans dit tijdens de misviering had gedaan, deden ook de sprekers in de bomvolle zaal van de kleuterschool alle facetten van de diamant – die zuster Solie voor ons was geweest – oplichten. En tussendoor was het aanschuiven om nog een boodschap voor de zuster, in het Gulden Boek dat haar werd aangeboden, neer te pennen.

Merken we nog op dat naast de familie van de zuster, namens de zusters van Huldenberg, zuster Brants en namens de zusters Annonciaden van Ranst, zuster Smolders op de viering aanwezig waren.

.....

Ondertussen heeft onze nieuwsdienst vernomen dat, na haar vertrek naar Geel, Zuster Solie reeds een paar malen in Millegem is opgedoken. Heimwee, controle of ons kerkje er nog wel staat of gewoon nog eens links en rechts een goeie dag komen zeggen ? Wie zal het zeggen. In elk geval steeds welkom, Zuster !

We hadden haar ook gevraagd om voor het Millegemvriend-nummer van februari haar eerste indrukken eens op papier te zetten en dat heeft ze dan ook gedaan :

Beste Millegemvrienden,

Vandaag, zaterdag 21 jan 1995 ! Omtrent een week in mijn nieuw werkterrein.

En ik hoor al een vraag in mijn achterhoofd : "En.. ben je het al gewoon ?". Ik moet zeggen "ja en neen", op een week tijd ben je nog niet rond met alle mogelijke activiteiten. Het valt me hier wel erg mee. Deze week heb ik tijd gekregen om mijn kamer te schikken en de binnenkant van het rusthuis te verkennen. Dit is niet zo simpel, alle gangen zijn dezelfde stijl, en het is hier zo groot. Maar er zijn hier vriendelijke zusters die me wegwijs maken.

Ik ben al naar het stadhuis geweest – want Geel is een stad – voor een nieuw

paspoort. Ik ben al in het ziekenhuis geweest om zusters te bezoeken, ook al naar de tandarts, in Holven ben ik ook al geweest. Dus beste vrienden, je voelt aan dat ik mij hier goed kan engageren – met vele kleine attenties die erg geapprecieerd worden – zoals ik bij de afscheidsviering heb gezegd.

N.B. s'Maandags is het turnles, daar doe ik aan mee.

A propos, is alles wel verkocht met de St.-Antoniuviering ? Wat een rotweer he ! En is de grote kuis al gedaan in de kerk ? Ondertussen is Zuster Valena uit Ranst ook in Geel komen wonen, die is ook zowat aan mijn zorgen toevertrouwd.

Wat ik hier nog wil neerschrijven, beste vrienden, is dat ik je allen dank voor uw vriendschap, je meeleven in lief en leed, de goede samenwerking enz. enz... En de koekoeksklok tikt nog altijd op het juiste ritme, en als ze mij s'nachts wakker houdt, dan zet ik de klepel stil, zo simpel is dat.

Aan ieder van jullie wens ik nog het allerbeste toe en tot kijk in Geel.

Van harte

Zuster Solie

Kerstviering te Millegem

Dat de Kerstviering in Millegem reeds een oude traditie is, vonden we in het verslag dat pastoor Van Bruggen maakte van de Kerkraad van **1 januari 1950** :

" Na wisseling van nieuwjaarswensen onder den voltalligen Kerkeraad, wordt de blijdschap en vreugde uitgedrukt van allen over de welgeslaagde Kerstviering te Ranst, en ook te Millegem waar de schouts van Bouchout, onder geleide van hunnen aalmoezenier der Witte Paters v. Afrika, E.P. Van Houtte, Kerstnacht kwamen vieren, druk bijgewoond door Ranstenaars en Millegemmenaars; te Ranst was het daarom niet minder druk en luisterrijk. Ook de kerstboomfeesten droegen het hunne bij tot de algemeene opgewekte kerststemming...."

We merken op dat pastoor Van Bruggen 45 jaar geleden nog sprak van **Ranstenaars** en **Millegemmenaars**. Heden vinden wij dat de mensen van Millegem reeds voldoende gefusioneerd zijn met de parochie Ranst en dat de kerk van Millegem één van de twee kerken is die de parochie Ranst rijk is. We ondervinden trouwens grote belangstelling voor ons kerkje van mensen en Millegemvriend-lezers die niet binnen de oude Millegem-grens wonen. Misschien een voorbeeld voor de deelgemeenten Oelegem, Broechem en Emblem waar bij velen de fusiegedachte nog niet volledig is doorgedrongen; maar liefde moet groeien zeggen we dan.

Terugkomend op de Kerstmis-traditie te Millegem stelden we vast dat ook in **1994** de beide kerken, zowel Sint-Pancratius- als Millegemkerk barstens vol zaten om het Kerstgebeuren te vieren.

Voor de zoveelste keer hadden Gust De Wolf en zijn rechterhand-gebuur weer gezorgd voor een pracht van een stal en een enige kaarsenverlichting. De traditie, eertijds door zuster Solie ingezet om bij de viering speciaal de kleuters van Millegem te betrekken, werd met succes voortgezet door juffrouw Els. Bovendien kwamen enkele jongere zangers die zich "Quattro Stagioni" noemen op een kunstzinnige manier deze Kerstnachtviering opluisteren. En we vergeten niet de vele misgangers die tijdens de samenzang de gekende Kerstliederen meezongen op een manier zoals ze dat alleen in Millegem doen. Een prachtig geheel ... en zuster Solie was daar nog bij.

We zeggen alvast : " Volgende keer ben jij er toch ook bij ? "

Sjaloom !

Sleutel op Millegems toekomst

Na het vertrek van zuster Solie, die we in Geel alle heil toewensen, zijn we op 16 februari in "krisisberaad" samengekomen. En ik moet zeggen : het was een hoop- en moedgevende bijeenkomst. Er kwamen 19 mensen opdagen! Sommigen konden er niet bij zijn, maar zegden wel hun medewerking toe.

In totaal tellen we 26 volwassenen-helpers, waarbij 12 lektoren, en dan mogen we ook de 9 misdienaars zeker niet vergeten! Dus alles bij mekaar : 35 ! Eigenlijk toch prachtig. De meesten zijn uiteraard van Millegem zelf, maar er zijn ook mensen bij van Ranst-centrum, en zelfs van Deurne, Mortsel, Lier en Vremde. Het is wel interessant even na te gaan wat die mensen allemaal doen in dienst van Millegem-kerk.

We hebben vooreerst de mooie groep van de 12 apostelen, pardon, lektoren. Daarna komt de jongere jeugd : 9 misdienaars (Het waren er ooit 14 ... wie weet er nog zitten ?...) We hebben zelfs 3 orgelisten opgevist ! Die komen spelen bij de veertiendaagse "gezongen" missen. Vier vrijwilligers zorgen voor het "onderhoud", d.w.z. al wat met de "properteit" van de kerk te maken heeft. Vijf mensen werken mee bij de liturgische voorbereiding van de hoogfeesten : Kerstmis, Pasen ...

Voor planten en bloemen wordt natuurlijk ook gezorgd, zodat ons kerkje er altijd fris en fleurig zal uitzien : hiervoor tel ik 5 vrijwilligers. De man die elke dag zijn 15 km afstapt, hangt zaterdag en zondag aan het klokkeel - heel belangrijk - en helpt zijn gebuur bij het optimmeren van de kerststal. Ook de opsmuk van de kerk voor de kerstviering (kaarsen...) neemt hij voor zijn rekening. Hierbij kan hij uiteraard nog helpers gebruiken !

"Last but not least" is er Liza, die de sleutels bewaart en goed in 't oog houdt dat er geen ongewenste gasten in onze kerk binnenglippen. En tenslotte mogen we rekenen op juffrouw Els met haar kleuters tijdens de kerstviering. Ze heeft wel graag een helper bij. Wie steekt een handje toe ?

Wat een waslijst, mensen! Hieruit blijkt welk enorm werk zuster Solie vroeger grotendeels alleen deed, en wat zij door haar vertrek in beroering heeft gebracht. DANK, mensen !! SAMEN houden we onze kerk en gemeenschap recht.

H. Belmans

Goed nieuws voor de lang-slapers :

Op de bijeenkomst van 16 januari werd voorgesteld om in het kerkje van Millegem de mis op zondag een half uur later te laten beginnen.

Dit voorstel werd met algemene stemmen aanvaard, dus zullen de misvieringen voortaan plaats hebben op :

Zaterdag : 18.00 uur

Zondag : 9.30 uur

Men zegge het voort, Iedereen welkom !

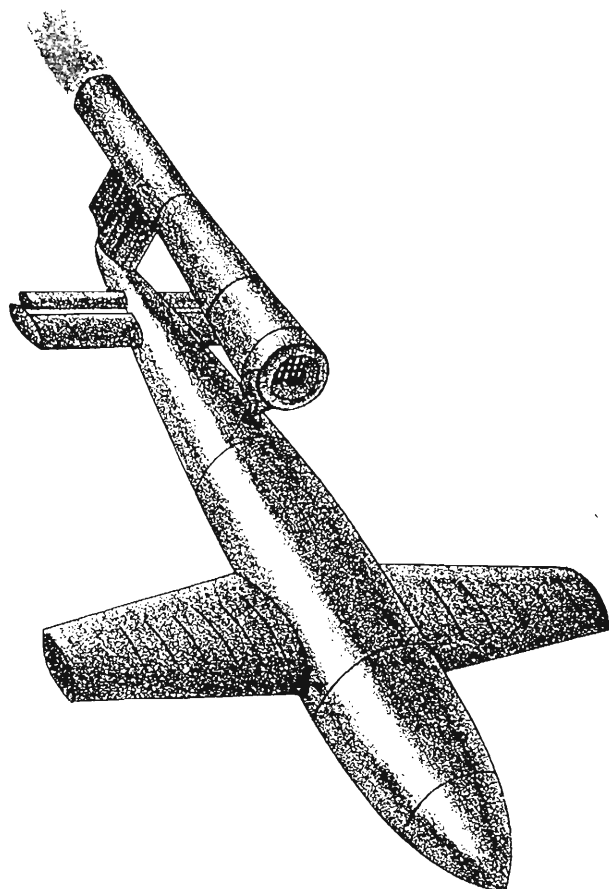
V-Bommen op Ranst en Millegem

Na de bevrijding (vijftig jaar geleden)

In "De Millegemvriend" van oktober 1994 vertelden we dat op zondag **8 oktober 1944** een *bedevaart-processie* vanuit de Pancratiuskerk naar de kerk van Millegem trok *als dankbetuiging voor onze gelukkige bevrijding van de Duitse bezetting* in september dat jaar. Pastoor Van Bruggen had op 1 oktober geschreven *dat de frontlijn, die zich toen op het kanaal van Turnhout bevond, voldoende veiligheid bood* om deze processie te laten doorgaan. De pastoor wist toen nog niet dat de oorlogs-ellende voor Ranst nog niet voorbij was.

De geallieerde legers, die in juni 1944 op de kusten van Normandië waren geland, hadden op korte tijd ons land bereikt. Op 4 september reden de eerste Britse Cromwelltanks, onder bevel van kolonel Silvertop, Antwerpen binnen en op 22 september konden de Canadezen een bruggehoofd slaan over het kanaal te Wijnegem. Begin oktober lag de frontlijn in het noorden reeds dichtbij de Nederlandse grens en langs het oosten had men reeds Luxemburg onder controle. De toegang van de Schelde was echter nog in Duitse handen en de Antwerpse haven, hoewel zonder noemenswaardige schade in handen van de geallieerden, kon nog niet dienen voor de bevoorading van de troepen. Daar alle Franse havens vernietigd waren, moest alle materiaal zoals munitie, voedsel en brandstof vanuit Normandië over land aangebracht worden, wat een snelle opmars fel hinderde.

V-bommen

Zowel van Duitse als van geallieerde zijde besefte men dat het al of niet in gebruik nemen van de Antwerpse haven een beslissend element zou zijn in het verdere verloop van de oorlogsgebeurtenissen. De Duitsers probeerden dan ook met alle middelen deze haven te vernietigen, zoals zij dat voordien met alle Franse havens hadden gedaan. Een van deze pogingen bestond in het lanceren van de zogenaamde V-bommen (Vergeltungs/Vernichtungswaffe Eins/Zwei) vanuit Duitsland. Reeds op 13 juni 1944 was een eerste V-bom op Londen neergestort. De Duitsers hoopten hiermee de volledige Antwerpse haven te kunnen lam leggen.

Er bestonden twee modellen van V-bommen : V1 en V2.

Een V1 was een soort onbemand vliegtuig met een spanwijdte van 5,5 m en een lengte van 7,72 m. Het was uitgerust met een pulserende straalmotor en kon met 540 liter benzine tussen de 240 en 300 km afleggen met een snelheid van 600 tot 800 km/uur. Er waren 900 kg explosieven aan boord.

Deze bom kon men reeds van ver horen aankomen en was herkenbaar aan het gedreun vergelijkbaar van een zware motorfiets zonder knaldemper. Er werd aan de bevolking aan geraden om bij het naderen van een V1 plat op de grond te gaan liggen. Als het geluid ophield (de motor stilviel) stortte het tuig neer en ontplofte dan op de grond waar het meestal zware vernielingen aanrichtte.

Een V2 was een raket – bij deze gelegenheid door de Duitsers uitgevonden – met een lengte van 14 m. Zij werd aangedreven met 8900 kg brandstof en had een lading van 975 kg springstof. Zij bereikte een maximale snelheid van 5400 km/uur en kwam vertikaal uit de lucht naar beneden, waarbij zij bij de ontploffing op de grond geheel werd vernietigd. Wie de ontploffing hoorde was nog in leven, want deze bom hoorde men niet aankomen.

De ellende voor Antwerpen en omgeving, die bijna 6 maand zou duren, begon op 7 oktober 1944 toen de eerste V-bom (V2) neerstortte te Brasschaat. (1) Tegen deze V2's was geen verdediging mogelijk, doch de geallieerde inlichtingendienst kende het bestaan van lanceerbasisen voor V1's in Koblenz en Bocholt en brachten reeds op 11 oktober de eerste Britse luchtafweerbatterijen in stelling ten zuid-oosten van Antwerpen in een poging om zoveel mogelijk deze V1-bommen in de lucht onschadelijk te maken. Op 13 oktober was de eerste V2 nabij het Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen neergekomen op de hoek van de Schilderstraat en de Karel Rogierstraat. Hier werden 15 woningen volledig vernield en de bominslag kostte het leven aan 32 mensen terwijl 45 anderen levensgevaarlijk of ernstig werden verwond. Die zelfde dag viel ook nog een V1 aan de Lange Loobroekstraat, waardoor het Stedelijk Slachthuis volledig werd verwoest en nog eens 14 doden werden geteld.

Tijdens de maand oktober werden er slechts 26% van de afgevuurde V1-bommen neergehaald. Om de verdediging van Antwerpen tegen de V1's te coördineren werd de hulp ingeroepen van de Amerikaanse brigadegeneraal Claire Armstrong, bevelhebber van de 50e Brigade AAA (Anti Aircraft Artillery), wiens borstbeeld in het Antwerpse stadhuis staat opgesteld. Toen Armstrong op 1 november te Antwerpen aankwam waren er die dag op het grondgebied van de stad en van de randgemeenten 60 bommen gevallen en telde men 272 doden. De verdedigingsoperatie kreeg de naam "*Antwerp X*" (2) en bestond uit twee Britse en drie Amerikaanse bataljons afweergeschut aangevuld met het 42e Search Light Regiment (schijnwerpers) en een hondertal radarposten. Zij hadden als opdracht om minstens de helft van de V1's neer te halen, waarbij het hen verboden was om op vijandelijke vliegtuigen te schieten om hun posities niet te verraden. Er werden 556 kanonnen (40 en 90 mm) ingezet en 100.000 km telefoonleidingen werden aangelegd voor de verbindingen tussen kanonnen en hoofdkwartieren. Het afweergeschut was opgesteld in een segment rond Antwerpen dat liep tussen Lier en Herentals in de richting van de lanceerbasisen en op 10 km vooruitgeschoven was een eerste post (gun belt).

De nauwkeurigheid van de V-bommen, die bedoeld waren om vooral de haven van Antwerpen te vernietigen, was niet bijster groot. Op het Antwerpse stadhuis, in de Leyszaal, bevindt zich een kaart van het arrondissement Antwerpen waarop de V-bominslagen werden aangeduid. Hierop ziet men de grote spreiding van bommen over heel het arrondissement. Het lijkt alsof een kwaadaardige boer de bommen als koren over het veld heeft uitgezaaid. De kaart vermeldt **3.709 V-bommen** (V1 en V2 samen) tussen 7 oktober 1944 en 30 maart 1945, doch dit getal wijkt af van de gegevens die het stadsarchief geeft. We onderzochten dit niet verder.

(1) J. CELS. *V-Bommen op Antwerpen*. Antwerpen, 1984.

(2) "*The Story of Antwerp X*", published by 50 AAA Brigade, US Army (copy bereidwillig toegestuurd door Carl Dahlgren, Philadelphia)

Het Antwerpse stadsarchief brengt volgende overzichtstabel van V1 en V2 bominslagen :

	Groot Antwerpen (Antwerpen, haven en 8 gemeenten)	Arrondissement Antwerpen (50 gemeenten)
Bominslagen	857	1.327
Schade aan woningen		
– vernietigd	1.662	1.443
– beschadigd	65.177	28.967
Burgerslachtoffers		
– doden	2.910	558
– gekwetst en vermist	5.127	1.014
Slachtoffers bij de Geallieerden	1.545	338

(Een aantal bommen vlogen *te ver* en kwamen in het Waasland terecht)

De resultaten van de "Antwerp X"-verdediging waren wel spectaculair, want op 28 november werden er van de 50 gelanceerde V1's 45 neergehaald. De artilleristen waren dag en nacht op de stellingen, doch zij moesten zich bovendien regelmatig aanpassen aan de wisselende situaties. Waar aanvankelijk de eerste bommen uit het zuid-oosten kwamen (Koblenz), werden vanaf 16 december nieuwe lanceerbasisen in de streek van Hengelo en Enschede in gebruik genomen, zodat een gedeelte van de kanonnen naar het noord-oosten van Antwerpen dienden verplaatst te worden. Eind januari 1945 begon men met het lanceren vanuit het noorden. Gedurende de maand februari 1945 werden er gemiddeld 160 bommen per dag vanuit drie basisen gelanceerd. Doch het neerhalen van V1's door "Antwerp X" bereikte een steeds beter resultaat met succesdagen waarbij 89 van de 91 V1's werden neergeschoten. Helaas was tegen V2-bommen geen verweer mogelijk.

De reeds aangehaalde brosjure van het Amerikaanse leger vermeldt dat **4883 V1's** werden gedetecteerd en dat er **211** van deze in vitaal gebied neerkwamen. **2183 V1's** werden door "Antwerp X" vernietigd, waarvan 648 onschadelijk gemaakt in de lucht en 1535 die werden gedwongen tot neerstorten in het open veld ver vóór het doel. We kunnen ons moeilijk de ramp voorstellen indien ook deze 2183 hun doel zouden hebben bereikt. Het past wel om dank te zeggen aan de soldaten die gedurende zes wintermaanden, dag en nacht in de weer waren en alzo de schade aanzienlijk hebben beperkt.

Carl Dahlgren, een Amerikaans soldaat die behoorde tot de 789th AAA- eenheid en in september 1944 in Normandië was geland, kwam met zijn eenheid op 10 november 1944 naar Keerbergen. Hun hoofdkwartier was in Duffel en zij waren ingeschakeld in de operatie "Antwerp X" om – zoals zij dat noemden – "to stop de Buzz Bombs". Op 21 december werden zij echter naar de Ardennen gestuurd waar de Duitsers hun von Rundstedt-offensief begonnen waren met het doel Antwerpen te heroveren. Op 18 januari 1945 werd Carl overgeplaatst naar de Haedquarters van de "C"-batterij die in de **meisjesschool van Ranst** werden ondergebracht. In de meisjesschool waren de burelen, de telefoonverbindingen en een medische post met Amerikaanse legerdokter, in de jongensschool waren de slaapgelegenheden voor de soldaten.

Zoals alle soldaten bezocht ook Carl Dahlgren na de diensturen een van de vele café's die Ranst in die tijd rijk was. Carl was zo terecht gekomen in het café van Frans Van Peer in de Lievevrouwestraat. Carl was geen bierdrinker en stelde zich tevreden met "limonade" iets wat de Amerikanen niet kenden, doch hij schrijft toen in een brief aan zijn moeder dat dit drankje erg lijkt op de Amerikaanse 7-up. Anderzijds was er, naast de limonade, de vriendschap van de familie Van Peer en dochter Rosa die onze Amerikaan er toe aanzette om na de oorlog nog verschillende keren terug naar Ranst te keren en dit gebeurde wederom in 1994 bij de vijftigste verjaardag van de bevrijding waar alle veteranen ondermeer ook te Antwerpen plechtig werden ontvangen.

De brieven die Carl in 1945 vanuit Ranst aan zijn moeder stuurde en die zorgvuldig werden bewaard, geven ons een beeld van kleine dingen die toen opvielen aan de geallieerde soldaten en na zoveel jaren de moeite zijn om te herlezen. Zo blijken er toen nog veel kruiwagens rondgereden te hebben in Ranst, de meesten uitgerust met wat we noemen een *kruizeel*, dat is – schrijft Carl – een riem die over de schouder loopt en aan de handvaten van de kruiwagen is bevestigd om de last op de armen van de kruiwagen te verlichten. De paard-getrokken karren lijken op de Amerikaanse, maar hier zijn meer tweewiel karren welke ondermeer ook dienen als bakkerskarren. In maart 1945 maakt Carl ook een foto in de Lievevrouwestraat van Domin Gits die poseerde met zijn door een hond getrokken kar waarop drie melkstopen staan. Domin was melkverkoper en woonde op het Schawijk 38. Alle openbare berichten zijn tweetalig *Flemish and French*.

Het valt Carl op dat de vrouwen wel niet mishandeld worden, maar toch zeer hard werken zoals bijvoorbeeld met kruiwagens rijden en zware zakken dragen. Op een namiddag herstelt Carl de bel van *the Nun's convent*. Het was een primitief "ding" met een ring waar men moest aan trekken en draden die over een reeks katrollen liepen tot aan de bel ergens binnenin die aan een veer bevestigd was. Ja Carl, hier werd generaties lang *aan de bel getrokken*, ten minste aan de huizen die een bel hadden en dat waren vroeger alleen voornamelijk huizen zoals het klooster, bij de pastoor en den dokter.

Het spreekt voor zich dat de bommen die in de stad vielen bijna altijd veel slachtoffers veroorzaakten. Op zaterdag 9 december 1944 trof een vliegende bom het gebouw van de Agence Maritime op de hoek van de Meir en de St.-Katelijnevest. Er waren 24 doden en 45 gewonden. De **burgemeester van Ranst**, Frans Peeters, stond op het ogenblik van de explosie bij de tramhalte van de Meirbrug. Hij werd tegen de grond gesmakt, maar liep geen letsel op, terwijl een moeder met een kindje die naast hem stonden, op slag dood waren. Zaterdag 16 december 1944 was voor Antwerpen de meest rampzalige dag uit de V-bommenperiode; om 15u20 viel een V-bom op Cinema Rex aan de Keyserlei. De zaal zat praktisch vol met mensen die naar de film "*Buffalo Bill*" kwamen kijken. Er vielen **567** doden (waaronder 296 militairen) en 291 gewonden en er werden 11 woningen vernield. Die dag waren er op de stad negen bommen neergekomen. (*Zie J.Cels, o.c.*)

V-bommen op Ranst

De V-bommen die in Ranst vielen kwamen meestal in het veld terecht, doch men telde in Ranst ook verscheidene doden en gekwetsten en er werden heel wat huizen vernield. **Louisa Seliarts** (° 1911), die voorheen in de Kriekenstraat en later langs de Broechemlei woonde, tekende in 1947 op een grondplan van de gemeente Ranst de V-bominslagen op en maakte daarbij een lijstje met de data. Hieruit leren we dat de eerste bom op *de Keer* viel en de laatste op het *Schaapvondert*. Deze laatste bom (V1) die op *Goede Vrijdag*, 30 maart 1945 te Ranst neerkwam was meteen de allerlaatste V-bom die op Antwerpen was afgeschoten.